

heller ikke averteres med Bandager eller Brokbind. Det er en meningsløs Hemning af Næringslivet, og den er aldeles unødvendig. I Virkeligheden gør man ved forskellige af disse Lovbestemmelser Adgangen til at komme i Besiddelse af de Helbredelsesmidler, Befolkningen har Trang til, vanskeligere for denne.

Jeg har her kun fremsat nogle enkelte Bemærkninger vedrørende et Par af Paragrafferne, men der er adskilligt andet, der kunde være Anledning til at gøre opmærksom paa. Jeg skal saaledes nævne, at der i § 11 staar, at Justitsministeriet bestemmer efter Indstilling af en af dette efter Forhandling med Ministeriet for Handel og Søfart med højst 10 Aars Mellemlum nedsat Kommission, hvad der skal betragtes som henholdsvis præparerede og upræparerede Medicinalvarer. Jeg mener, det er alt for sjældent at revidere dette Forhold hvert 10ende Aar; i Løbet af ca. 10 Aar kan og vil der være fremkommet en meget stor Mængde nye Stoffer, saaledes at der vil blive en hel Del Tvivlstilfælde, som vil komme til Domstolens Afgørelse. Jeg tror, at denne Paragraf vil foranledige en Mængde Retssager. Endvidere synes jeg, at de foreslaaede Bøder er meningsløst høje; en Bøde paa indtil 4,000 Kr. for at begaa en ganske almindelig Næringsovertrædelse synes dog at være ganske urimelig; nu er, saa vidt jeg ved, Maksimum 200 Kr. Jeg mener ogsaa, at der bør skelnes mellem Overtrædelser f. Eks. af § 11 — det er netop den Paragraf, jeg nævnedes — og af §§ 18 og 19 — de to andre Paragraffer, jeg nævnedes — og Overtrædelser af de Paragraffer, som gælder for Apotekernes særlige Forhold, saaledes at Overtrædelser af Handelsretten rammes med en lavere Straf.

Det var disse Bemærkninger i Almindelighed og disse enkelte Bemærkninger vedrørende de nævnte Paragraffer, jeg har ønsket at fremsætte allerede paa nærværende Tidspunkt, og som jeg vil bede den højtærede Justitsminister og det Udvalg, som nedsættes, om at have Opmærksomheden henvendt paa. Endelig vil jeg igen udtale Haabet om, at Rigsdagen ikke vil vedtage dette Lovforslag uden meget grundige Ændringer. Ærede Medlemmer bør saa vidt muligt sætte sig ind i det, og vi bør ikke i dette Tilfælde, saaledes som vi har gjort i adskillige andre Tilfælde, i alt for høj Grad lade os lede af de saakaldte lærde, der i denne Sag i alt for høj Grad har forset sig paa deres egne Interesser, saaledes at de har glemt Samfundets og Befolkningens Interesser.

**Martin Olsen:** Jeg beklager, at der ikke bliver den Tid, som jeg havde ønsket, til at diskutere dette Lovforslag, men jeg skal ligesom de ærede foregaaende Talere i nogen Maade rette mig efter Formandens Henstilling og fatte mig saa kort, som det paa nogen Maade er muligt. Jeg kan for saa vidt gøre det, som det, jeg vil tale om, kun er et enkelt Afsnit af Kommissionens Betænkning og det Afsnit i Lovforslaget, som slutter sig dertil, Afsnittet om offentlige og visse andre Sygehuses Medicinforsyning. Det forekommer mig, at det er et overordentlig vigtigt Led i hele dette Stykke Lovgivning, hvorledes det offentlige stiller sig med Hensyn til Forsyning af Medicin til de Mennesker, som det offentlige skal forsyne. Det forekommer mig rigtignok, at vi her ikke er komne langt, om vi i det hele taget er komne længere, end vi hidtil har været. Den hidtilværende Stilling var, som det er nævnt oftere i Kommissionsbetænkningen, baseret paa en ældgammel Frdr. af 1672, men denne gamle Forordning har efterhaanden faaet lidt Kød og Blod, som i nogen Grad ligner Nutiden. Navnlig havde Justitsministeriet ved sin Skrivelse af 13. Maj 1902 givet en Forklaring dertil, som gjorde, at Kommunerne i nogen Grad kunde faa Lov at være i Fred for Apotekerne. Denne Skrivelse var fremkaldt af en Forespørgsel fra Dansk Apotekerforening. Denne Forening var paa Tærne, fordi der samtidig med Oprettelsen af Finsens Lysinstitut, som var oprettet for at skaffe Lupuspatienter nogen Lindring, oprettedes den saakaldte Dispensationsanstalt, hvor man vilde være i Stand til at tilberede sin Medicin. Det var Apotekerne en Torn i Øjet, at dette menneskevenlige Institut, der i væsentlig Grad hvilede paa private Penge, som var givet med et godt Formaal for Øje, skulde faa Medicinen for billigt. Saa henvendte Dansk Apotekerforening sig til Ministeriet og fik et Svar, som i alt Fald indtil videre slog fast, hvorledes Ministeriets Opfattelse var af det foreliggende Spørgsmaal. Der blev i dette Svar udtalt, at Ministeriet anser de offentlige Sygehuse og saadanne Helbredelsesanstalter, der ved at nyde Statsunderstøttelse maa ligestilles med disse, for berettigede til at dispensere Medicin til de i saadanne Anstalter til Behandling indlagte Patienter og til det ved dem ansatte Personale, hvorhos nævnte Anstalter maa have Frihed til at forskrive Medicin fra et hvilket som helst Apotek, ogsaa fra Udlandet. Altsaa, Ministeriet stillede Sygehusedet frit med Hensyn til, om de vilde købe Medicin hos danske Apotekere eller Udlandet, det maatte